

карваше воловетъ и магарето, и право въ градината. Здравко му четъше приказкитъ. Една вечеръ Пѣйчо наведе глава и заплака.

— Какъ искамъ да чета, че то хубаво нѣщо било! Какъ се научи ти?

— Въ училището. Пъкъ може и самичкътъ, азъ ще ти показвамъ.

Пѣйчо изтри сълзитъ си съ ржава на ризата. Здравко му донесе плочата си и почна да му рисува колела и кравайчета.

Отъ тоя день Пѣйчо слагаше заедно съ хлѣба си и плочата въ торбичката си. Нарамчваше я и цѣлъ день драскаше и бършеше съ плюмка.

Мина лѣтото. Пѣйчо научи буквитъ.

Единъ день тайно взе книжката съ приказкитъ, омота я въ вестникъ и я сложи въ торбата при плочата. Като нагази въ ливадитъ, легна по коремъ и разтвори книжката.

— Ло-ша ду-ма, при-каз-ка! — прочете Пѣйчо и подскочи като пѣтле. Рипна и затропа на едното си криво крачекато дяволче.

— Ей че то било нѣщо хубаво човѣкъ да чете!

И като не знаеше какво да прави, на кого да каже, яхна магарето и подкара воловетъ край овошнитъ градини. Надъ

вратата на една градина вѣтрътъ кандилкаше нѣкаква бѣла дѣска, на която имаше надписъ. Пѣйчо спрѣ магарето и се помжчи да разчете.

— Па-зи го-ве-да-та! Пази говедата! — извика Пѣйчо кол-

кото си гласъ имаше, та разцепи зелената равнина. Гората му отвърна. Пѣйчо пакъ прочете и извика: „Пази говедата!“, повтори и гората, и Пѣйчо се засмъ отъ сърдце.

Когато закапа пожълтѣлата шума въ гората, дѣдо Горанъ повика Пѣйча.

— Ще идемъ на пазаръ!

Колата скръзна тежко и запъ по отъпкания пѣтъ. На югъ летѣха птичкитъ. Пѣйчо ги гледаше и си мислѣше нѣщо. Като стигнаха въ хана, оставиха воловетъ тамъ. Дѣдо Горанъ поведе Пѣйча по равнитъ улици